

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – Exportslachterij J. Gosschalk en Zn. BV (C-477/18), Compaxo Vlees Zevenaar BV, Ekro BV, Vion Apeldoorn BV, Vitelco BV (C-478/18)/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawy połączone C-477/18 i C-478/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 – Artykuł 27 ust. 1 i 4 – Załącznik VI pkt 1 i 2 – Urzędowe kontrole pasz i żywności – Finansowanie – Opłaty z tytułu kontroli urzędowych – Obliczanie – Pojęcie „pracowników zaangażowanych w kontrole urzędowe” – Włączenie pracowników administracyjnych i pomocniczych – Możliwość rozliczania kwadransów zgłoszonych przez ubojnię w związku z kontrolami urzędowymi, lecz nieprzepracowanych – Przesłanki)

(2020/C 61/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Exportslachterij J. Gosschalk en Zn. BV (C-477/18), Compaxo Vlees Zevenaar BV, Ekro BV, Vion Apeldoorn BV, Vitelco BV (C-478/18)

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Sentencja

- 1) Artykuł 27 ust. 1 i art. 27 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt w związku z pkt 1 i 2 załącznika VI do tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą uznać wynagrodzenia i wydatki personelu administracyjnego i pomocniczego za koszty poniesione w ramach kontroli urzędowych w rozumieniu tych przepisów i za nieprzekraczające kosztów poniesionych przez właściwe organy w rozumieniu art. 2 ust. 4 wskazanego rozporządzenia, proporcjonalnie do czasu, jaki jest obiektywnie potrzebny do tego, aby personel ten mógł wykonać czynności nierozdzielnie związane z przeprowadzaniem kontroli urzędowych.
- 2) Artykuł 27 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 882/2004 w związku z załącznikiem VI do tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obciążaniu ubojni opłatami za kwadransy kontroli urzędowych, które ubojnie zgłosiły właściwemu organowi w rozumieniu art. 2 pkt 4 rozporządzenia nr 882/2004, lecz które nie zostały faktycznie przepracowane, w sytuacji gdy ubojnia poddana takiej kontroli nie poinformowała tego organu z wystarczającym wyprzedzeniem o swej woli skrócenia czasu trwania kontroli w stosunku do czasu pierwotnie przewidzianego.
- 3) Punkt 2 sentencji niniejszego wyroku może odnosić się do sytuacji, w której z jednej strony kontrole urzędowe zostały przeprowadzone przez „wynajętych” urzędowych lekarzy weterynarii, którzy nie otrzymują wynagrodzenia za zgłoszone przez ubojnię, lecz nieprzepracowane kwadransy, a z drugiej strony część opłaty odpowiadająca takim zgłoszonym, lecz nieprzepracowanym kwadransom zostaje przeznaczona na pokrycie ogólnych kosztów poniesionych przez właściwy organ w rozumieniu art. 2 pkt 4 rozporządzenia nr 882/2004, jeżeli zostanie wykazane, że część opłaty przypadająca na te kwadransy nie obejmuje kosztów wynagrodzeń „wynajętych” lekarzy weterynarii, którzy nie otrzymują z tego tytułu wynagrodzenia, oraz rzeczywiście odpowiada kosztom ogólnym należącym do jednej lub kilku kategorii kosztów, o których mowa w załączniku VI do tego rozporządzenia.
- 4) Artykuł 27 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia nr 882/2004 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu wobec ubojni średniej stawki nie tylko w przypadku, gdy kontrole urzędowe są przeprowadzane przez lekarzy weterynarii zatrudnionych przez właściwy organ w rozumieniu art. 2 ust. 4 wskazanego rozporządzenia, lecz również w przypadku, gdy kontrole te są przeprowadzane przez „wynajętych” lekarzy weterynarii, których wynagrodzenie jest niższe, pod warunkiem że opłaty pobierane do celów ogółu kontroli urzędowych nie przewyższają zasadniczo kosztów ponoszonych przez odpowiedzialne właściwe organy w odniesieniu do pozycji wymienionych w załączniku VI do tego rozporządzenia.

- 5) Artykuł 27 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 882/2004 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by przy obliczaniu wysokości opłat za kontrole urzędowe uwzględniać koszty utworzenia funduszu na rzecz spółki prywatnej, z której to spółki właściwy organ w rozumieniu art. 2 pkt 4 tego rozporządzenia korzysta przy zatrudnianiu urzędowych pracowników pomocniczych, w sytuacji gdy fundusz ten służy do pokrywania wynagrodzeń i kosztów szkolenia pracowników, którzy faktycznie przeprowadzają kontrole urzędowe, jak również do opłacania pracowników, dzięki którym jest możliwe przeprowadzenie kontroli urzędowych w wypadku wystąpienia kryzysu zdrowotnego.

(¹) Dz.U. C 373 z 15.10.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional - Hiszpania) – Engie Cartagena S.L./Ministerio para la Transición Ecológica, dawniej Ministerio de Industria, Energía y Turismo

(Sprawa C-523/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Wspólne zasady – Dyrektywa 2003/54/WE – Artykuł 3 ust. 2 – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 3 ust. 2 – Obowiązki użyteczności publicznej – Pojęcie – Przepisy krajowe – Finansowanie planów efektywności energetycznej – Wyznaczanie producentów energii elektrycznej – Świadczenie obowiązkowe)

(2020/C 61/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Engie Cartagena S.L.

Strona pozwana: Ministerio para la Transición Ecológica, dawniej Ministerio de Industria, Energía y Turismo

przy udziale: Endesa Generación SA, EDP España SAU, Bizkaia Energía, SL, Iberdrola Generación SAU, Tarragona Power SL, Bahía de Bizkaia Electricidad SL, Viesgo Generación SL

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że świadczenie finansowe nałożone na niektóre przedsiębiorstwa produkujące energię elektryczną w celu finansowania planów oszczędności i efektywności energetycznej zarządzanych przez organ władzy publicznej nie stanowi obowiązku użyteczności publicznej objętego tym przepisem.

(¹) Dz.U. C 408 z 12.11.2018.